

Докторъ Джанъ-Джанъ погледна часовника си. На челото му се появихъ три прави бръчки, прилични на Ж. Той видѣ, че е закъснѣлъ повече отъ колкото кроеше. Той имаше тая нощъ да свърши една срочна работа.

— Прѣдлагамъ, каже, да си отидемъ вече, единъ часътъ минува, и той стана.

Но другитѣ не мисляхъ, че е толкова късно, па очаквахъ и Пенелова, за да зематъ збогомъ.

— *Noblesse oblige*, — забѣлѣжи Правдовъ.

— Азъ се вече и тѣй разсънихъ, — каза Чучарговъ.

— Ний ще те стигнемъ, — издума нетърпеливий публицистъ Гулевъ.

Докторъ Джанъ-Джанъ съ усмивка на устата и съ яростъ въ душата си, ржкуча се и излѣзе.

Пръвъ зе думата Чучарговъ.

— Какво мислите, господа, за докторъ Джанъ-Джана? Той даваше надеждица едно врѣме, а излѣзе отъ него само единъ яловъ педантъ и надута пуйка... А даваше надеждица. То естѣ — това е мое мнѣние...

— И лоста справедливо, обади се Гулевъ.

— Кой го нарѣче въ списанието *Новъ Зракъ* „гений?‘ На подигравка, вѣроятно?

— Не бѣше на подигравка: той самъ бѣ написалъ статията и турилъ Х. Азъ положително знамъ, — каза Петровски, вѣренъ приятель на докторъ Джанъ-Джана.

Изсмѣхъ се.

— Петровски знай сичкитѣ му тайни, забѣлѣжи Чучарговъ: — Докторъ Джанъ-Джанъ е грандоманъ, какъвто никоя лудница на е видѣла... Боленъ е бѣдния човѣкъ, а можеше отъ него да излѣзе нѣщичко... Но, господа, не е ли врѣме да ставаме и ние?

И Чучарковъ стана.

Той вѣднага се раская за това прибързване, защото останитѣ не мръднахъ. Нѣмаше какво да се стори: той се покори на съдбата си.